

da Hillerød er Befolkningens sædvanlige Kjøbstad. Desuden ligger dette Distrikt saa nær, at det Sydlige af Kronborg Amtstuedistrikt støder op til Hillerød Overbrev, og det ligger saaledes naturlig nærmere Frederiksborg end dette. Altsaa med Hensyn til Terrainet kan der slet ingen Sammenstilling gjøres mellem de øvrige Filialer og Hovedamtstuer paa andre Steder og her. Altsaa i Befolkningens Interesse kan dette halve Standpunkt ikke være, det er min Overbevisning, tværtimod, dette halve Standpunkt er til Skade for den. Et af To, maatte man hellere i Befolkningens Interesse enten fastholde Amtstuen som selvstændig eller nedlægge den, enten gaa til Landsthingets Affattelse eller til Folkethingets. At der Intet kan være vundet i pekuniær Henseende, har jeg viist. Bestemmelsen om, at Vedkommende skal rejse til Helsingør en Gang hver fjortende Dag og deslige, finder jeg noget mærkelig, idet Esrom, saavidt jeg veed, ligger 2 Mil pr. Landevei fra Helsingør, medens Hovedamtstuen ligger 40 Minuters Kjørsel paa Jernbanen fra Helsingør, hvorfor det selvfølgelig vilde være væsentlig lettere for Helsingør at staa i Forbindelse med Amtstuen end med Filialet, ikke at tale om, at det vilde være meget ubehagelig for det store Likhøj Sogn at have sit Filial Best. paa, hvor det Intet har at udrette. Der er dernæst en andet Mærkelighed ved dette halve Resultat, hvortil man her er naaet, og det er den, at man i Virkeligheden, som det er anerkjendt af begge Partier, baade Udvalget og Regjeringen, saa vidt jeg skjønner, etablerer et betydelig større Arbejde, end der vilde finde Sted, hvis man opretholdt en Amtstue i Esrom eller samlede det Hele under een Amtstue som af Folkethinget foreslaaet. Jeg skal henvise navnlig til Side 2 i Betænkningen, hvor det staa nærmere udviklet, og som selvfølgelig er en ligesrem Sag. Det ligger i Sagens Natur, og det bekræfter kun, hvad jeg sagde ved Sagens første Behandling, at det, man har villet skabe, i Virkeligheden kun er et Omskøbsdepartement, som hverken kan tjene Regnskabsvesenet eller nogen anden Interesse i nogen Maade; i pekuniær Henseende er det til ingen Nytte, i Folkets Interesse er det ikke, og i administrativ Henseende vil det aabenbart være til meget væsentlig Gene. Hvorfor man da vil have dette Lovarbejde fremmet og fremmet nu i denne Form, det kunde være uforstaaeligt, hvis man ikke tidligere havde sat det i en mærkværdig Forbindelse med det, man kalder den politiske Situation. Jeg er saaledes langt fra nogen Ven af dette halve Standpunkt, og jeg siger kun: Sagen er ikke af nogen videre gennemgribende Betydning, men det gælder dog om, naar man har Sagen foreliggende, da at gjøre den nogenlunde fornuftig. Det eneste Gode, jeg kan opdage ved dette Forslag, er, at det ikke vil faae nogen Betydning; vi ville komme til at forhandle denne Sag i Forbindelse med alle de an-

der Amtstuekræbse i det Hele taget, inden dette Forslag i Virkeligheden bliver gennemført, det er nu min Mening.

**Bille:** Hvis det er det ærede Medlems Opfattelse, forekommer det mig, at han kunde tage en Del lettere paa denne Sag. At det ærede Medlem ikke er tilfreds med denne Sags Ordning, er jo ganske naturligt; han har jo i lang Tid betragtet det som sin ganske specielle Domæne, og at der nu er kommet en Indstilling angaaende denne Sag, i hvilken han ikke har Lod eller Del, er fuldkommen tilstrækkelig til, at det ærede Medlem søger alle de Betragtninger op, som overhoved lade sig finde mod denne Ordning som mod enhver anden jordisk Ordning, uden at han for Resten bryder sig om, hvor vidt hans Betragtninger løbe mod hinanden eller i samme Retning. Det vil neppe blive tilstrækkelig opklaret i Historien, hvor stor en Andel det ærede Medlem har i dette, — som en æret Taler igaar kaldte det, — store Velsærdsanliggende for Danmark, Kronborg Amtstue. Det er høist sandsynligt, at uden ham vilde dette Spørgsmaal ikke have eksisteret paa det foregaaende Aars Finantslov i den akutte Form, det havde. Han har selv i den Erklæring til Finantslovens 2den Behandling, som ledsager Udvalgets Betænkning, slet ikke sagt, hvad det var, han vilde i Fjor, og da der tidligere har været Tvist om den rette Betydning af Spørgsmaalets Fremkomst i Fjor paa Finantsloven, er det mig en stor Satisfaktion nu at kunne modtage det ærede Medlems Forklaring af, hvad man den Gang vilde som den endelige Løsning af dette gaadefulde Spørgsmaal. Han har nemlig i sin Erklæring sagt, at Spørgsmaalet om Kronborg Amtstue vil sige det Samme som Spørgsmaalet om Folkethingets Net til at medvirke ved Fastsættelsen af de konstituerede Amtsforvalteres Lønning. Det er meget heldigt, at det er kommet frem. Jeg tror, at det er fuldkommen overensstemmende med, hvad den høitæredede Conseilspræsident og Finantsminister saavel her i Thinget som i Landsthinget har gjort gjældende som det Moment, der gjorde den hele Sag uantagelig i konstitutionel Forstand, nemlig, at man paa Rigsdagens Begne og Folkethingets Begne gjorde Forbring paa en Net til at medvirke ved Fastsættelsen af de konstituerede Amtsforvalteres Løn, skjøndt der findes en gyldig og gjældende Lov, som fastsætter, efter hvilke Regler konstituerede Embedsmænd skulle lønnes. Som sagt, skjøndt det ærede Medlem udtrækker sin faderlige Marvaagenhed til hele Landet, er Nordjylland i en ganske særegen Grad Gjenstand for hans Opmærksomhed. Det har været en Slags „Paschalit“, hvor det ærede Medlem tog sig baade af Skovassere, Fiskerhavne og forskjellige saadanne folkelige Foranstaltninger, og hans Bestræbelser for Kronborg Amtstue ville vistnok blive i høi